

KÓKAI JÁNOS

visszajátszás

*Intettél, hogy most én mondjam fel a verset.
Bekapcsoltad a magnót.
Próbáltam figyelni,
de a szavak kopogtak számban.
Fogaimhoz verődtek.
Inkább te szavaltál.
Püffedt arcodat néztem:
préselte ki a betűket.
A küzdelemtől elvörösödteél,
de nem hagytad abba az utolsó sorig.
Most, hogy kezembe akadt a kazetta,
ide-oda tekerve keresem a felvételt.
Talán megérteni, amitől akkor féltem.
De sehol nem vagy,
nincs hang,
csak valami recsegés, mintha odaátrol szólnál.*

átjáró

*A kórteremben rögtön megcsapott a vizeletszag.
Kivették nagyanyám alól a katéteres zacskót.
Mosolyogni próbáltam,
de hányinger kerülgetett, amikor megérintettem a kezét.
Mozdulni már nem tudott: válaszra várva nézett rám.
Arca, elhasznált gézdarab.
Intettem, hogy majd beszélünk, és kimentem a folyosóra.
Nem gondoltam Istenre.
Pedig a nővérek még akkor is úgy járkáltak, akár az angyalok,
mikor a halál beálltát közölték velem.*

Bach ars

*Magdalénának falfehér volt az arca,
mikor a kis koporsót a gödörbe engedték.
A keresztet én állítottam a hantra,
rajta tizedik gyermekünk nevével.
Otthon hideg telepedett a házra.
Feleségem a szobába zárkózott,
és fejét a kezébe temetve a bölcsőt nézte –
az mintha ordított volna.
A csemlalón egy lassú fűgába kezdtem,
sárga billentyűi, mint megannyi csecsemő csont,
ropogtak az ujjaim alatt.*

templomszolga

*Odatette a létrát a kápolnafalhoz.
Felmászott rá.
A másnaposságtól imbolygott,
ahogy Krisztus arcához közeledett a vizes ronggyal.
Nem érte el.
Elengedte a kiszögellést,
és a legutolsó fokra állt,
úgy sikálta a glóriát.
Ragyogott.
Távolról nem lehetett eldönteni,
kinek a feje felett.*

Harminckét év

Rokonaid, ismerőseid között
 álltam a ravatalozóban.
 Az a kellemetlen szag – amitől te is mindig irtóztál –
 betöltötte a helyiséget,
 bár téged ez már nem zavart.
 Felfoghatatlan volt, kisportolt tested,
 hogy fér el az urnában.
 Aztán elkísértünk a temető szélén kiásott sírhoz.
 Fialok közé kerültél,
 melletted egy huszonéves lány pibent.
 Mikor belehelyeztek a gödörbe,
 mindenki könnyeivel küszködött.
 Nem éreztem semmit,
 szégyenemben hajtottam le fejem.
 A részvétnyilvánítások után
 egyedül sétáltam hazafelé.
 Egy elbagyatott részen
 görcsbe rándulva kuporodtam a forró aszfaltra.

Olimpiai emlékmű, részlet

KÓKAI JÁNOS (1972) Budapesten élő költő és színházi alkotó.